

O ileby przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia została już wymierzona opłata za r. 1923 w markach polskich, dokonany być winien wymiar ponowny w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia. Kwoty, uiszczoną na poczet wymierzonych już poprzednio w markach polskich opłat za rok 1923, będą, po przeliczeniu na franki złote podług kursu w dniu ich uiszczenia, potrącone z ponownie wymierzonych opłat.

§ 2. Opłaty wymierzone w markach polskich za lata do roku 1922 włącznie, a nie zapłacone jeszcze do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przerachowane będą po kursie obowiązującym w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Ewentualne zaliczki na opłaty ubezpieczeniowe, wymierzone będą we frankach złotych, a wpłacane w markach polskich sposobem przewidzianym w § 1 ust. 3 podług kursu franka złotego w dniu wpłaty.

Zaliczki wymierzone i już pobrane w markach polskich na opłaty za r. 1923 będą przy potrącaniu od opłat przerachowane na franki złote podług przeciętnego kursu za r. 1923.

§ 4. Jeśli przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia wypadnie kwota franków złotych z więcej, niż jeden, znakami dziesiętnymi, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrągla się je wzwyż do pełnej dziesiątej części franka złotego, w przeciwnym razie setne i dalsze części franka złotego opuszcza się.

§ 5. Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie, dokonanego przy spłacie należności, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez 10.000, a zarazem 4 ostatnie cyfry wynoszą 5.000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez 10.000; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą, niż 5.000, to zastępuje się je zerami.

§ 6. Od składek i opłat zalegających oblicza się odsetki za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

193.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 lutego 1924 r.

celem wykonania ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Na podstawie art. art. 2 i 19 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 13, poz. 110) w przedmiocie przepisów o państwowym podatku

dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej, zarządza się co następuje:

Do art. 2 ustawy.

§ 1. Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego przekazuje się dokonywanie czynności wstępnych do wymiaru podatku dochodowego naczelnikom gmin (obszarów dworskich), czynności zaś dotyczące przedwstępnego oszacowania dochodów podatkowych — podkomisjom szacunkowym.

§ 2. Każdy naczelnik gminy (obszaru dworskiego) winien w terminie określonym przez izbę skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego) sporządzić dokładny spis znajdujących się w gminie (obszarze dworskim) wszystkich osób fizycznych, prawnych i spadków wakujących, które wymienione są w ustawie, jako podlegające opodatkowaniu, oraz tych posiadłości gruntowych i przedsiębiorstw przemysłowych, których właściciele mieszkają poza obszarem danej gminy (obszaru dworskiego).

§ 3. Każdy posiadacz nieruchomości znajdującej się w danej gminie, lub jego zastępca, obowiązany jest władzy, której powierzono sporządzenie spisu podatników, podać imię i nazwisko, zawód, sposób zarobkowania, miejsce i dzień urodzenia osób korzystających z tej nieruchomości; co do robotników, służby i pomocników przemysłowych także pracodawcę oraz miejsce warsztatu pracy.

Głowy rodziny obowiązane udzielić właścicielom domów lub ich zastępcom wymaganych informacji o osobach, będących na ich utrzymaniu, jak również o podnajemcach i osobach korzystających z noclegów.

§ 4. Każdy naczelnik gminy (obszaru dworskiego) obowiązany jest zebrać o ile możności jak najdokładniejsze wiadomości o stosunkach majątkowych i dochodowych podatników na obszarze gminnym (dworskim) oraz o stosunkach rodzinnych i nadzwyczajnych okolicznościach, istotnie osłabiających siłę podatkową płatników, jak wogóle o wszelkich okolicznościach, które mogą uzasadnić wymiar podatku.

Naczelnik gminy (obszaru dworskiego) obowiązany jest — na podstawie poczynionych przez siebie dochodzeń — wpisać przypuszczalny dochód podatnika szczegółowo (z osobna), według poszczególnych źródeł dochodów, do wykazu dochodu. Sporządzony w powyższy sposób wykaz dochodu winien być naczelnik gminy (obszaru dworskiego) przesłać w terminie określonym przez izbę skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego) przewodniczącemu podkomisji szacunkowej.

Wpis do wykazu, o ile chodzi o osobę naczelnika gminy (obszaru dworskiego), uskutecznia władza podatkowa I instancji.

§ 5. Przed wymiarem podatku odbywa się oszacowanie przedwstępne przez osobne podkomisje szacunkowe.

Oszacowanie przedwstępne winno być dokonane w terminie określonym przez izbę skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego).

§ 6. Podkomisje szacunkowe składają się z naczelnika gminy, jako przewodniczącego, i z członków,

których liczbę oznacza izba skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego).

Członków oraz zastępców członków mianuje częścią izba skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego), częścią wybiera zebranie gminne, względnie rada miejska na okres trzechletni z grona płatników podatku dochodowego z możliwie najdalej idącym uwzględnieniem wszelkiego rodzaju dochodów.

Liczba członków mianowanych — łącznie z przewodniczącym — musi być mniejszą, aniżeli liczba członków wybranych.

Izbie skarbowej (wydziałowi skarbowemu województwa śląskiego) wolno zrezygnować ze swego prawa mianowania członków; w takim wypadku wszystkich członków podkomisji i ich zastępców wybiera zebranie gminne, względnie rada miejska.

Członkami i zastępcami członków podkomisji mogą być jedynie osoby posiadające pełnię praw cywilnych i politycznych. Osoby, winne jednego z przekroczeń podatkowych (art. art. 97, 98 i 99 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. Dz. U. R. P. № 77, poz. 607), nie mogą być członkami, względnie zastępcami członków podkomisji szacunkowych.

Mandat członka, względnie zastępcy członka, podkomisji szacunkowej gaśnie, gdy jego posiadacz traci prawo obieralności, lub gdy przestaje być płatnikiem podatku dochodowego.

Podkomisje szacunkowe tworzy się w każdej gminie. Izbie skarbowej (wydziałowi skarbowemu województwa śląskiego) wolno jednak dla kilku gmin oraz samodzielnych obszarów dworskich utworzyć jedną podkomisję, a to po wysłuchaniu stron interesowanych i w porozumieniu z wydziałem powiatowym; w razie niedojścia do porozumienia rozstrzyga Minister Skarbu. W takiej podkomisji przewodnictwo obejmuje wyznaczony w tym celu przez izbę skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego) naczelnik gminy lub obszaru dworskiego, względnie burmistrz, prełożony gminy lub inny urzędnik. Liczbę członków wybranych do takiej podkomisji szacunkowej rozdziela się na poszczególne gminy i obszary dworskie w stosunku do liczby mieszkańców, jednakże z tem zastrzeżeniem, że conajmniej jeden członek przypadnie na każdą gminę i na każdy obszar dworski.

§ 7. Co do zwoływania podkomisji szacunkowych i co do porządku obrad mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 40 do 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923, № 77, poz. 607).

§ 8. Członkom podkomisji zwraca się koszty podróży, spowodowane udziałem w posiedzeniach podkomisji, w wysokości ustalonej dla funkcjonariuszy państwowych IX grupy uposażenia.

§ 9. Podkomisja szacunkowa poddaje wykazy sporządzone w myśl §§ 2, 3 i 4 niniejszego rozporządzenia dokładnemu zbadaniu i wpisuje do tych wykazów dochody ustalone dla poszczególnych podatników.

Tak zbadane wykazy przesyła podkomisja szacunkowa w terminie określonym przez izbę skarbową (wydział skarbowy województwa śląskiego) przewodniczącemu właściwej komisji szacunkowej dla użytku przy wymiarze podatku dochodowego.

§ 10. Na obszarze wszystkich innych województw, prócz wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, mają zastosowanie odnośnie do przedwstępnych czynności wymiarowych postanowienia art. 45 do 48 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923, № 77, poz. 607), czynności zaś połączone z oszacowaniem dochodów należą wyłącznie do komisji szacunkowych.

Do art. 4 ustawy.

§ 11. Art. 4 ustawy nie zmienia zasadniczo części drugiej art. 15 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923, № 77, poz. 607), normującej sposób ustalania dochodu z drobnych gospodarstw rolnych.

Wprowadzenie dodatku: „użytkowego gruntu” ma głównie na celu podkreślenie, że przy stosowaniu części drugiej art. 15 wspomnianej ustawy decydować ma nie ilość wszystkich gruntów płatnika, lecz tylko ilość gruntu użytkowego.

Przez „grunta użytkowe” należy rozumieć wszystkie grunta użytkowane rzeczywiście jako rola, łąka lub pastwisko. Nie zalicza się natomiast do gruntów użytkowych gruntów leżących odlegiem, bagien, skał i innych tym podobnych rzeczywistych nieużytków.

Do art. 5 ustawy.

§ 12. Art. 5 ustawy podwyższa na rok 1924 na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyłączeniem województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego, stawki podatkowe o 20%, zarówno dla dochodów fundowanych, jak też i dla dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę; dla tych ostatnich dochodów podwyższenie to rozpoczyna się dopiero od 4 stopnia skali podanej w art. 11 ustawy.

Powyższy 20% dodatek do podatku od dochodów fundowanych należy przypisywać przy wymiarze w liczbach całych lub conajwyżej z jednym znakiem dziesiętnym, bez zaokrąglania.

Przy dochodach z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wspomniany dodatek uwzględniony będzie wprost w skali podatkowej, ogłaszanej na każdy miesiąc kalendarzowy.

§ 13. Suma wymierzonego podatku i 20% dodatku stanowi należność państwową, w której uczestniczą gminy miejskie i powiatowe związki komunalne, w wysokości określonej w punkcie 1 art. 9 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747).

Do art. 6 ustawy.

§ 14. Na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego nie pobiera się specjalnego 20% dodatku państwowego do podatku dochodowego (§ 12 nin. rozp.),

natomiast pobiera się tam dodatki do państwowego podatku dochodowego na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych, zarówno od dochodów fundowanych, jak i od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę,—wysokości, którą określa art. 6, punkt A i B., w odpowiednich procentach dochodu podatkowego.

Wspomniane dodatki od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, potrącają służbodawcy równocześnie z podatkiem dochodowym, poczynając jednakowoż dopiero od 4 stopnia skali podanej w art. 11 ustawy. Co do zrachowywania tych dodatków, obowiązują dotychczasowe przepisy. Natomiast dodatki komunalne do podatku od dochodów fundowanych (punkt A. art. 6 ustawy) winni płatnicy wpłacić w trybie i terminach przepisanych dla państwowego podatku dochodowego (art. 8 i 9 ustawy).

Do art. 8 i 9 ustawy.

§ 15. Przy wykonywaniu w praktyce postanowień art. 8 i 9 ustawy należy analogicznie stosować przepisy § 7 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 5 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 40, poz. 278) do ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 228), z tą jednak zmianą, że w terminie wyznaczonym do składania zeznań należy wpłacać, poczynając od roku 1924, równocześnie ze złożeniem zeznania, nie połowę, lecz cały podatek, przypadający od zeznanego dochodu, a na obszarze określonym w § 14 nin. rozp.—także dodatki komunalne.

Do art. 17 ustawy.

§ 16. Art. 17 ustawy utrzymuje moc obowiązującą postanowień, zawartych w art. 2, 10 ustęp 3 i 4, 23, 24 część pierwsza i druga 25, 26, 28, 92 do 95, 98 i 99 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923, № 77, poz. 607). O ile chodzi o wysokość kwot, określonych w powyższych artykułach mają zastosowanie przepisy zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe, odnośnie do przepisów ustawowych o państwowym podatku dochodowym, zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z d. 14 lipca 1923 r. i w ustawie z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 165).

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od roku 1924.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

194.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 lutego 1924 roku

w sprawie zmiany stawek opłat stemplowych.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla ustalenia wysokości stawek, przewidzianych w taryfie, załączonej do art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296), jakoteż w art. 2, 3, 5, 6, 8 i 9 tejże ustawy na czas od 1 marca 1924 r. przyjmuje się stosunek przeciętnej wartości franka złotego z czasu od dnia 1 do 7 lutego 1924 r. do przeciętnej wartości franka złotego w pierwszych trzech miesiącach 1923 r.

Stosunek ten wyraża się cyfrą $\frac{1.824.285}{7.121} = 256.2$

§ 2. Wskutek ustalenia powyższego stosunku w sposób wyżej podany (§ 1) ulegają stawki opłat stemplowych od podań, załączników i świadectw urzędowych oraz inne stawki, wymienione w § 2, rozporządzenia z dnia 17 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 8 poz. 81), odpowiedniej podwyższe z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1924 r.

W szczególności:

a) taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Część pierwsza i druga tej taryfy ma zastosowanie do podań i załączników, wniesionych po dniu 29 lutego 1924 r. Natomiast do podań, wniesionych przed dn. 1 marca 1924 r. choćby do tego dnia niezalatwionych, stosowana będzie taryfa, która obowiązywała w dniu wniesienia podania, nawet w tym przypadku, gdy podanie wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli opłatę uiszczono niedostatecznie.

Część trzecia tej taryfy ma zastosowanie do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż 1 marca 1924 r., oraz do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez urząd a niezapatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, które wydane zostały po dniu 29 lutego 1924 r.;

b) opłatę stemplową od pełnomocnictw, wymienioną w art. 2, ustępie pierwszym, powołanej ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296), względnie w § 1, -ustępie pierwszym rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dn. 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 299), zmienia się z kwoty 2.700.000 mk. na kwotę 3.800.000 mk., opłatę zaś od pełnomocnictw, wymienionych w art. 2, ustępie 2, powołanej ustawy (względnie w § 1, ustępie drugim powołanego rozporządzenia), podwyższa się z kwoty 900.000 mk. na kwotę 1.280.000 mk.;

c) opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, wymienione w art. 5 i 6 powołanej ustawy